

Evangelikus hírlevél

A BAKONYCSERNYEI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG KIADVÁNYA

A TARTALOMBÓL

Óvodánk életéből

Missziói nap Szákszendén

Bence Győző bemutatkozása

Halottak napjára

Esperesi beszámoló

Magyar-Finn ébredési napok

XIII. ÉVFOLYAM II. SZÁM. 2012. OKTÓBER

Szerkesztői köszöntő

*„Itt van az ősz, itt van újra,
S szép, mint mindig, énnekem.
Tudja isten, hogy mi okból
Szeretem? de, szeretem.”*

Petőfi örök érvényű szép szerelmes versének kezdősoraival köszöntöm Hírlevelünk olvasóit. Bizonyos vagyok benne, hogy újságunk valóban sok újdonsággal, érdekes hírrel s nem utolsó sorban lelki töltődésre alkalmas gondolatokkal segít kedves olvasóinkat. Az olvasmányok mellé ebben az egyre hidegedő időben egyaránt kívánom a megértő emberi szeretet - és a csendesen duruzsoló kályha melegét. Hírlevelünk, melyet kezében tart a Kedves Olvasó felfogható egyfajta őszi szüretként, melyben a tavasztól elkezdődött munkásszolgálatok gyümölcseiből szemezgettünk. Így beszámolunk az óvodás gyermekekkel, szülőkkel közösen megrendezett családi napról, az óvoda felújításáról, az augusztusban megrendezett Finn-magyar ébredési napok rendezvényeiről. De a szomszédos és az egyházmegyei gyülekezetek életében bekövetkezett nagyobb változásokról is tudósítani fogjuk olvasóinkat. Természetesen közeli események, alkalmak időpontjairól is hírt adunk, éppen úgy, mint a presbitérium híreiről. Örömteli, tartalmas időtöltést kívánva búcsúzom az október havi igénkkel: „Jó az Úr a benne reménykedőkhöz, a hozzá folyamodókhöz.” (JSir 3,25)

Szarka István

Luther Márton

*Ott rossz kedély nem férhet el,
hol néhány jó társ énekel,
nincs ott irigység, gyűlölet,
viszály, harag nem sért szívet,
gőg, gond s minden, mi húsba mar,
bű, bánat elmúlik hamar,
ki dalban örömet leli,
bűn ebben őt nem terheli,
Istennél több tetszést arat,
mint más öröm az ég alatt.
A sátán művét rontja meg,
visszatart sok gyilkos kezét.*

A Tartui csengettyűkórus koncertje a Pál templomban

A prédikátor

Egy hideg vasárnapon történt. A templom parkolója hamar megtelt. Ahogy kiszálltam a kocsimból, arra lettem figyelmes, hogy a testvérek valamit sugdolóznak, miközben bemennek a gyülekezetbe. Ahogy közelebb értem, észrevettem egy embert, amint támaszkodik a templom falának. Már majdnem egészen lefeküdt, mintha aludna. Egy hosszú, nagyon rongyos viharkabát volt rajta és egy kalap a fejére húzva, hogy már az arcát sem lehetett látni.

Egy kb. 30 éves cipő volt rajta, ami olyan kicsi volt rá, hogy kilógtak a lábujjai. Gondoltam, hogy hajléktalan és hogy alszik, így bementem a templom ajtaján. Bent elkezdtünk beszélgetni. Szóba került a kint fekvő hajléktalan is. Az emberek csak mosolyogtak és suttoztak, de senki sem volt hajlandó behívni, hogy üljön le. Én sem. Néhány perc múlva elkezdődött az istentisztelet. Mindenki a prédikátort várta, hogy foglalja el a helyét, és szóljon az Igéből, amikor kinyílt az ajtó. Bejött a hajléktalan, fejét lehajtva végségtálat a padok között. Az emberek zavarban voltak és suttoztak, meg arcokat vágtak. Végigment a szószékig, ahol aztán levette a kalapját és a kabátját. Elszorult a szívem. Ott állt a prédikátorunk. Ő volt a hajléktalan. Senki sem szólt egy árva szót sem.

A prédikátor elővette a Bibliáját és letette. "Testvéreim, azt hiszem, nem kell mondanom, hogy miről fogok ma prédikálni." Aztán elkezdett énekelni egy éneket, amelynek így hangzottak a szavai: "Ha tudok segíteni valakin, amint elmegyek mellette. Ha tudok egy vidám szót, mi megnevetette. Ha meg tudom mutatni, hogy az ő útja helytelen, akkor már nem hiábavaló az életem." Vajon hiábavaló az én életem? Anthony de Mello.

Óvodánk életéből

KERÜLETI PEDAGÓGUS KONFERENCIA VÁRPALOTÁN

Tizenkettedik alkalommal gyűltek össze a Nyugati (Dunántúli) Egyházkerület pedagógusai 2012. október 6-án, Várpalotán. A találkozó a lelki feltöltődést és a tapasztalatcserét szolgálta. A nap fő témája a hittanórán kívül zajló keresztyén nevelés volt.

A program a templomban, istentisztelettel kezdődött, amelyen Szemerei János püspök hirdette Isten ígését. A liturgiában Tóth Attila helyi lelkész segédkezett. A püspök Lk 12,49-53 alapján a jézusi tűzről, keresztségről és békétlenségről beszélt. „Jézus az éltető tűzről beszél, amely újat kezd és a gyógyulás eszköze” – mondta. Majd hozzátette: „A jézusi békétlenség az élet indulásának hatalma, az életmentés feszült küzdelme. Bárcsak fölverné a hamis nyugalmat, amelybe beleesztünk!”

Az úrvacsorai alkalmat követően került sor az idei Gyurátz Ferenc-díjak átadására. A kerületi elismerést Osgyán Gáborné Bauer Emília, a Bakonycsernyei Evangélikus Óvoda vezetője, valamint Rajnai Károly, a soproni Hunyadi János Evangélikus Óvoda és Általános Iskola igazgatója vehette át.

Ezek után a résztvevők átsétáltak az óvoda épületébe, ahol az óvodások verses-dalos műsorán keresztül ismerhették

meg az intézményben folyó munkát. Lassu Tamásné óvodavezető és Talabér Márta várpalotai polgármester is köszöntötte a jelenlévőket.

A bemutatkozó kör után Wagner Szilárd soproni iskolalelkész tartotta meg előadását „Keresztyén nevelés a hittanórán kívül” címmel. „A keresztyén nevelés minden pedagógust érint – evangélikus intézményen belül és kívül, gyülekezeten belül és kívül” – fogalmazott. Majd kiemelte a családi közösség mellett a pedagógus és a lelkész szerepét is. „Azért fontos minden területen a keresztyén nevelés, mert ha mi nem végezzük, akkor más fog másfajta végezni helyettünk.” Az előadó szerint a keresztyén nevelés fontos területei: az imádság, a nyitott jelenlét és a figyelem. Felvezető gondolatait követően Jancsó Kálmánné moderálásával érdekes beszélgetés alakult ki.

Az ebédszünet után a résztvevők két szekcióban folytatták az eszmecserét. Az óvodapedagógusok megbeszélését Szarka Éva bakonycsernyei lelkész és Ács Györgyné győri óvodavezető, az általános és középiskolában dolgozó oktatók csoportját pedig Mesterházy Balázs soproni líceumi iskolalelkész és Szűcs Gábor, a pápai Gyurátz Ferenc Evangélikus Általános Iskola igazgatója vezették.

Az ezt követő fórumon a jelenlévők feltehették kérdéseiket Szemerei János püspöknek, Varga Mártának, az Országos Iroda Nevelési és Oktatási Osztálya vezetőjének, és Rozs-Nagy Szilvia hittanreferensnek. A moderálás feladatát Wagner Szilárd vállalta magára. Rozs-Nagy Szilvia tájékoztatást adott egy tervezett felmérésről, amelynek célja a gyülekezeteinkben élő evangélikus pedagógusok és hitoktatók megtalálása és összefogása.

Forrás:

<http://nyugat.lutheran.hu/esemenyek/297-kerületi-pedagogus-konferencia-varpalotan>

LAUDÁCIÓ

Osgyán Gáborné a Bakonycsernyei Evangélikus Óvoda vezetőjének méltatása

Osgyán Gáborné, Bauer Emília testvérünk 1970. július 14-én, Mórón született. Bakonycsernyén hívő evangélikus családban nevelkedett. A Vasvári Pál Gimnázium és Óvónői Szakiskola elvégzése után 2 éven át dolgozott Zircen óvodapedagógusként, majd 10 éven keresztül a bodajki napköziotthonos óvodában. 1993-1996 között elvégezte a Budapesti Ta-

nítóképző Főiskola óvodapedagógus szakát. 2000-2001-ig a Bodajki Törpe Ovi Alapítvány óvodapedagógusa, 2001-óta pedig a Bakonycsernyei Evangélikus Óvoda dolgozója. 2003-tól óvodavezető helyettes, majd 2004. augusztus 1-től a Bakonycsernyei Evangélikus Óvoda vezetője lett.

2008-2009-ben a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Gazdaság és Társadalomtudományi Karán közoktatási vezető és pedagógusi szakvizsgát tett.

Férjével példamutató családi életet élnek 2 nagy gyermekük van Máté és Sára.

Az eltelt 11 év alatt szakmai tudásával, hivatása iránti elkötelezettségével, jó példával járt elő munkatársai körében. Vezetői képességeivel, szeretetteljes személyiségével, keresztyén lelkületével, valamint a bakonycsernyei gyülekezethez való hűségével elősegítette az óvoda jó hírét a faluközösség, valamint egyházunk életében.

Osgyán Gáborné, Emike számára a legfőbb érték a keresztyén nevelésben a szeretetteljes, családias légkör kialakítása, a gyermekek érdekeinek mindenkor figyelembevétele, az összecsiszolódott közösség. Munkáját áthatja a gyermekek, családok és munkatársak tisztelete és szeretete.

Óvodavezetői pályázatában pedagógusi hitvallásként az alábbi mottó olvasható Brunszvik Teréztől: „Törekedjete a szeretetre!”

Az eddigi munkája során igyekezett jó kapcsolatot kialakítani az óvodába járó gyermekek szüleivel, szerepet vállalt a faluközösség rendezvényeinek lebonyolításában. Szorgalmazta az óvoda dolgozóinak szakmai továbbképzését.

Fontos számára a jó munkahelyi légkör, ahol szeretetre, egymás tiszteletére, a bizalomra és az együttműködésre, valamint a keresztyén szemléletre lehet építkezni.

Óvodavezetőként az óvoda tárgyi feltételeinek fejlesztésére is törekedett. Csak néhány dolgot emelnék ki a sok közül: nyílászárók cseréje, födém szigetelése, EU-s szabványú udvari játékok beszerzése, a konyha teljes berendezésének felújítása, orvosi és fejlesztő szoba kialakítása és legutóbb a tetőcserép teljes cseréje.

Osgyán Gáborné, Emike személyé-

ben olyan embert ismerhettünk meg, aki hitével és munkásságával példa-mutató módon elősegíti a Bakony-csernyei Evangélikus Óvoda jó működését gyülekezetéhez való kötődésével elősegíti a Bakony-csernyei Egyház-község megújulását és hűen szolgálja evangélikus egyházunk Urát.

20 ÉVES A BAJOR-MAGYAR TESTVÉRKAPCSOLAT

Nagy örömmel töltött el bennünket, hogy a Bajor és Magyar evangélikus egyházak testvérválsolatának 20 éves évfordulóját, a magyarországi evangélikus intézmények képviselőivel (kb.500 résztvevő), Nürnbergben együtt ünnepelhettük 2012.10.11. – 2012.10.14.-ig.

Óvodánk négy dolgozója, csütörtök hajnalban indult útnak a csákvári kórus tagjaival együtt. Nürnbergbe kb. 19.00 órára érkezünk meg a Wilhelm – Löhe iskola épületéhez, ahol megvacsoráztunk, majd elfoglaltuk szállásainkat.

Péntek reggel közös áhitaton vettünk részt, a Sebaldus templomban, itt találkozhattunk testvérválsodánk tagjaival is, majd közösen városnézésre indultunk. Először az áhitat helyszínét, a Sebaldus templomot tekintettük meg, amit egy nürnbergi gyülekezeti tag érdekesen és részletesen mutatott be, ugyanakkor lehetőség volt a torony megtekintésére is. A monumentális épület lenyűgöző látvány volt. Míg átértünk a városnézésünk következő helyszínére, addig megcsodálhattuk a belváros szép épületeit, szökőkútjait, hídjait, melyek rendkívül hangulatosak voltak. Majd a több mint 700 éves gótikus stílusú Lorenz-templom szépségét csodálhattuk meg. Ebben a templomban található Európa egyik legnagyobb orgonája. A pénteki délután a sport és a zene jegyében telt. A sportos rendezvényeket az iskolás korosztály látogatta (többek között focizhattak, kosárlabdázhattak). A zenei kissozínpadon gyülekezeti, ifjúsági zenekarok, illetve kórusok léphettek fel. Az

esti ráhangolódo esten találkozhattunk régi, kedves ismerősökkel, felidéztek a testvérválsolatunk kezdeti lépéseit és együtt örülhettünk a Gryllus-család, Völgyessi Szomor Fanni, a Szélrózsa Band, illetve a Korál-sziget színvonalas előadásának. A szombati nap áhitattal indult, majd „műhelymunkák” kezdődtek az iskolában. Mi az „Evangélikus testvérválsodai együttműködés” elnevezésű műhelymunkában vettünk részt, s oszthattuk meg tapasztalatainkat. Hogyan lehet együtt és egymástól tanulni, mi mindent adhat a bajor és magyar óvodák testvérválsolata. Videók, fotók segítségével, valamint a résztvevők aktív közreműködésével mutattuk be, hogy a testvérválsodai együttműködés az elmúlt 20 év során, milyen gazdagító volt és lehet.

Májusban a Bajor- Magyar Testvérválsodák találkozóján, Soltsvadtörten kaptuk meg a feladatot: - hogyan dolgozná fel óvodánk a gyerekekkel a „Noé bárkája” című bibliai történetet, amit Nürnbergben projektprezentáció keretében mutattunk be. Ehhez a bemutatóhoz csatlakoztak a bajor óvodák is. Ezután aktívan részt vettünk a „Teremtés” történet közös feldolgozásában. Sok ötlettel, tapasztalattal gazdagodhattunk a nap folyamán.

A résztvevők fotókiállítás keretében nyerhettek betekintést testvérválsodánk (Kita Colombus Kindergarten Augsburg) való együttműködésünkről.

A találkozó a vasárnapi ünnepi istentisztelettel fejeződött be, mely felemelő volt mindannyiunk számára. Lelkileg feltöltődve, élményekkel gazdagon tértünk haza.

MEGÚJULT AZ EVANGÉLIKUS ÓVODA

A Magyarországi Evangélikus Egyház által kiírt pályázaton vett részt óvodánk, 2.100.000 Ft-ot nyertünk el. Ezt az összeget egészítette ki a fenntartó egyházközségünk 1.050.000 forinttal s a Bakony-csernyei önkormányzat 300.000 forinttal járult hozzá a költségekhez.

Így június 30-án megkezdődhetett a tető

héjazatának cseréje. Jó volt látni a sok lelkes embert, szülőket, presbitereket, az egyházközség tagjait, hogy időt, fáradságot nem sajnálva szívesen segítettek, a rendkívüli melegben is, hogy minél hamarabb elkészülhessen óvodánk cserepezése, felújítása.

Párhuzamosan dolgoztak a szakemberek. Intézményünk belső meszelésén, festésén kívül az iroda lamináltpadlózása, a gyermeköltözők hidegburkolása, kaputelefon, mágneszár beszerelése is megtörtént s óvodánk külső vakolatának festése is sor kerülhetett.

Köszönöm minden jóakarát, önzetlen embernek a felújítás során nyújtott segítséget, hiszen munkájukkal hozzájárultak, hogy óvodásaink megújult, szép környezetben kezdhetik meg a következő nevelési évet.

Osgyán Gáborné

FELHÍVÁS

2013. július első hetében finnországi kirándulásra indulunk gyülekezetünkkel Nivalába. A kirándulás alkalmával részt veszünk a finn ébredési ünnepen, találkozhatunk testvérgyülekezetünk lelkészeivel és finn barátainkkal. A kirándulás várható utazási költsége 70000 Ft.

A repülőjegy megvásárlása miatt jelentkezési határidő 20000 Ft előleg befizetésével 2012. november 30-ig lehetséges a lelkész hivatalban.

Missziói nap Szákszend

„Íme, most van a kegyelem ideje! Íme, most van az üdvösség napja!”

Ezzel a korintusi idézettel került megszervezésre Szákszendén a Fejér-Komáromi Evangélikus Egyházmegye Missziói napja. Kicsit akadozva írok erről a napról, hisz nehéz objektíven írnom. Persze nem is mindig az a cél, hogy objektíven írjon az ember, ha már egyszer közelről érintett egy ügyben.

Be kell vallani, kicsit nehézkesen indult a szervezés, már az elején. Miután az első időpontban megegyeztünk, ami szeptember 22-e lett volna, utána nem sokkal kaptam az információt, hogy ez az időpont mégsem jó. Aztán több testvéri figyelmeztetést kaptam, hogy figyeljek arra, hogy ez az időszak az őszi szüretelés ideje. Mégis, az a belső hang erősödött bennem, hogy szerveznem kell tovább ezt a missziói napot, mert áldás lesz rajta. Így hát neki veselkedve, vagy 25 önkéntessel folytattuk a szervezést. Regisztráció, ebédrendelés, parkolók biztosítása, mosogatók, terítők, kütők, hangosítás, zongoraszállítók. Szinte csak ezek voltak a témák közöttünk. Minden rendben van-e? Minden a helyén van-e? Aztán kezdtük megérezni a Szák-Szend és Vérteskehelyi gyülekezetben ennek az alkalomnak a súlyát és erejét. Azt hiszem, leginkább az öröm volt bennünk, hogy a helyszínt mi biztosíthatjuk ehhez az izgalmas, és gazdag áldott naphoz. Majd az utolsó héten mi is meglepődtünk. Kettőszáztizen regisztráltak, mintegy tizenöt gyülekezetből. Talán erre még mi sem számítottunk az előző heti százötven főhöz képest.

Nagy öröm volt, hogy szüret ide vagy oda, ennyi ember jelent meg Szákszendén és vett részt egyházmegyei alkalmunkon.

Süller Zsolt Tordas-Gyúrói lelkész kezdőáhitata, emelte a szívet, melyben az alkalmas időről, a bölcs és szeretetteljes egymáshoz fordulásról beszélt a testvéreknek. Majd ezt követte Dr. Jeanné Loós Anita pszichológus előadása, melyben az életkori nehézségek, krízisek és élethelyzetek kerülhettek a figyelem középpontjába. Mindezek után testünkre is odafigyelve közös ebéd következett, pörkölttel, tarhonyával, savanyúsággal, rengeteg süteménnyel és sok jókedvvel és örömmel tölthettük étkezésünket. Majd a délutáni program, Agócs Gergely muzsikálásával folytatódott, aki a Fónó Zenekar éneke, népzene, néprajzkutató is egyben. Azt gondolom, hogy zseniális hangulatot teremtett zenélésével, meséjével, humorával. Majd a koncert után a záró, úrvacsorai alkalom következett, ahol jómagam hirdetem Isten ígését. Valódi megmozdulás volt, igazi öröm és békeség. Köszönet a segítőknek, a szolgáló lelkészeknek, a Fejér-Komáromi Egyházmegyének. És köszönet a Mi Istenünknek, aki Lelkét adta, hogy ne csak meghalljuk az Ő üzenetét, hanem szívünkbe és életünkbe is hordozni tudjuk az Ő áldását.

Kadlecsik Zoltán

Bence Győző bemutatkozása

Kedves Testvérek, különös érzés szolgálattevőként visszatérni gyermekkorom helyszínére. Rengeteg élmény fűződik mindhárom faluhoz. Sok nyári táborát éltem át Nagyvelegén a kastélyban, mondhatnám, hogy ismerem minden zugát. Sűrre is gyakran átmentünk édesanyámmal, és ha az egész falut nem is, de a templom környékét jól ismerem.

Bakonycsernyéről és az itt eltöltött időről pedig hosszasan tudnék mesélni. Éltem egyik legmeghatározóbb időszakom az a kilenc év, teli játékkal és kalandokkal. Bizonyára sokan emlékeznek még, arra a tejjel szőke hajú kisfiúra, aki voltam gyerekként. Azóta azonban már eltelt tizennégy év, én felnőttem, de azért sok mindent őrzök magamban a gyermekkoromból. Például mindmáig nagyon szeretek játszani, és talán ezért is áll hozzám közel a gyerek munka.

De nem szeretnék most ennyire előre ugrani, pár sorba szeretném elmesélni, hogy milyen is volt az az út, amin végül visszajutottam a Bakonyba.

Családunkkal, 1998 augusztusában költöztünk Budapestre, akkor tizenkét éves voltam, és nagy érdeklődéssel indultam neki a városnak, iskola után gyakran mentem el felfedező utakra, izgalmas volt újabb és újabb utcákat, városrészeket felfedezni. Hét évig jártam a Deák Téri Evangélikus Gimnáziumban és ott érettségiztem le. Érettségi után Újpesten szereztem faipari technikus oklevelet, majd utána kezdtem el teológiai tanulmányaimat, ahol végzős hallgató vagyok.

Legnagyobb iskolámnak azonban a cserkészet tekintem. Van ugyanis a budavári és a kelenföldi gyülekezetnek egy közös fenntartású cserkészcsapata, amibe költözésünk után Doma bátyámmal rögtön csatlakoztunk. Kilenc éve lettem őrvezető és két éve én vezetem ezt a hetvenfős közösséget. Úgy érzem ez alatt az idő alatt Isten gazdagon megajándékozott engem, munkám során gyakran tapasztalom gondviselő szeretetét, és érzem óvó kezének mozdulatait. A szolgálatra való elhívásomat is ebben a közösségben kaptam, és ebből fakad az, hogy még most is nagyon szeretek játszani és a gyerekekkel, fiatalokkal foglalkozni. Bízom benne, hogy a cserkészetben szerzett tapasztalatoknak a gyülekezeti munkában is hasznát veszem majd. Most esperes úr hívására jöttem vissza a környékre, szeptember eleje óta szolgálom a nagyvelegi gyülekezetben, még sokat kell tanulnom, de bízom benne, hogy Isten alkalmassá tesz arra a szolgálatra, amire elhívott.

Bence Győző

Halottak napi megemlékezés

Jn 8,51: „Bizony bizony mondom néktek, ha valaki megtartja az én ígémet, nem lát halált soha.”

Őszi hétköznapiak között köszönt ránk az emlékezés, amikor előresietett szeretteink sírait látogatjuk a temetőben. Látjuk, miként veti le a természet lombos ruháját, miként hullnak alá a fákról a levelek és óhatatlanul összeszorul a szívünk. Ami egykor üde zöld volt, az ma már rozsdás színben játszik, s nemde így van ez az emberi életünkkel is.

Megállunk, megtorpanunk egy percre, az elmúlás gondolatai mintha leláncolnák rohanó lépteinket, s így akar-nának lecsendesíteni, megállítani.

Isten üzenete nekünk is szól: Tartsd meg az én ígémet! Milyen különösen is hangzik ez számunkra, és mennyire nem értjük sokszor mit is akar az életünkkel az Isten. Bizony sokszor érezzük úgy, hogy a halált az elmúlást a há-tunkon cipeljük. Szenvedünk tőle, talán oly annyira, hogy úgy érezzük, több jut a halálnak az életünkből, mint a boldog életnek. Mégis Isten arra biztat, hogy nekünk örök életünk van. Bizony sokszor viaskodik bennünk a halál és az élet, a bűn és a kegyesség, a jó és a rossz lelkiismeret, az öröm és a szomorúság, remény és rettegés, hit és hitetlenség.

Tartsd meg az én ígémet! Szól az útmutatás akkor, amikor nehéz elhinni, megérteni az elmúlást. Isten azonban ekkor is bátorít, szeretetével vigasztal, körülölel. Emlékezz testvér a szeretetet adó édesanyára, édesapára. Emlékezz nagyszüleidre, akik élő reménységgel indultak neki az életnek, emlékezz azokra a gyermekekre, akik oly nagyon szerettek téged, s mindazokra, akiknek kacagó nevetését talán még most is hallani véled, vagy őszinte mondatait, tanításait a szívedbe vésted. Emlékezz testvér Jézus Krisztusra! Benne Isten minden alázatára és engedelmségére, ahogyan eljött a földi világba tudván azt, hogy élete a legnagyobb szenvedés lesz ezen a földön. Emlékezz hogyan cselekedett? Mennyi szeretet volt benne minden ember iránt, még ellenségei, bántalmazói iránt is. Lásd meg benne a te reménységedet is. Hiszen érted is meghalt és feltámadt a halálból. A te bűneidet is hordozta a hátán, a kereszten.

Temetőben járva, szeretteink sírja felett megállva bízó szívünk Isten felé sóhaj. Sóhajásainkban ott van minden emlék, minden együtt töltött idő élménye, s benne az érzés, mennyire hiányoznak földi életünkből mindazok, akikre gondolunk. Gyertyát gyújtunk, s a gyertya lángja emlékeztethet bennünket Jézusra, aki önmagát feláldozta értünk.

Az elmúlás és halál mindnyájunk osztályrésze itt a földön. A hívő ember reménysége azonban az, hogy elalszunk a halálban s általa bemehetünk az örök életbe. Reménységünk az élő Krisztus, aki elvezet bennünket Isten örök szeretetébe. Bíz rá magadat testvérem! Ne próbálj csak a magad erejével boldogulni, ne próbálj mindenre ésszerű magyarázatot adni, tisztítsd ki szívedből azokat a gondolatokat, amelyek elválaszthatnak attól, hogy teljesen rábízod az életedet, és hagyd, hogy Isten Szentlelke segítsen ebben. Ámen

Szarka Éva

Sinkovics Géza búcsúztatása

Ef 6,10: „Erősödjete meg az Úrban és az ő hatalmas erejében!”

Gyászoló gyülekezet, Gyászoló Család! Kedves Szeretteim!

Talán mindössze négy hónap volt? Négy brutálisan kemény hónap, mely elvitt és összetört bennünk minden álmot, elnémitotta érte való szorgos könyörgésünket. Négy hónap volt, mely Sinkovics Géza testvérünket, családjának és sokunknak szeretett Papját elragadta közülünk.

Am neki nem csupán ennyi idő adódott. Életének kezdete, gyermekévei s ez az utolsó néhány hónap volt nagyon, de nagyon nehéz. Ám ami között volt, azt nyugodtan úgy is hívhatjuk: ajándék.

Ajándéku kapta hatalmas testi erejét, szorgalmát, munkabírást és munkaszeretetét. Ajándék volt hatalmas szíve, mellyel szeretett, családjá, gyermekei és unokái. Ajándék volt nekünk a gyülekezetben, ahol megélte és tettekre váltotta hitét. Ezért az ajándéku kapott életért adjunk most hálát, mondjunk köszönetet Teremtőjének.

S miközben életének gyorsan pergő, mulandó éveire emlékezünk, jussanak eszünkbe Szabó Magda írónő gondolatai: „Csak azok halnak meg, akik egész életükben nem csináltak semmit. Aki tett valamit, nem magáért, hanem másokért, mindenkiért, az megmarad.”

Sinkovics Géza 1939. Február 26-án látta meg a napvilágot Bakonycsernyén, Sinkovics Mihály és Ónodi Etel gyermekeként. Mint már említettem nehéz gyermekkorra volt. Nagyszülei nevelték fel. Nagyapja halála után egyedül rá maradt a családi gazdaság gondja, beteg nagyanyja ápolása. 16 éves kora óta a bányánál dolgozott. Előbb a külszínen, majd később a kisgyóni mélyművelésben. Végigjárta, tanulta a bányász mesterséget, frontmester helyettes lett úgy, hogy nem adta fel világnézetét. Meggyőződéses hazafi volt, aki az ország függetlensége érdekében fegyverrel is kész lett volna megvédeni hazánkat. 1956-ban ifjú társaival együtt a pesti forradalom megsegítésére indult. 1960-ban vezette oltár elé jegyesét, Kiss Ibolyát. A teremtő isten két gyermekkel és négy unokával ajándékozta meg őket. Testvérünk aktív közösségi életet is élt. Számtalan elvégzett társadalmi munka örzi keze nyomát településünkön. Több éven keresztül gyülekezetünk másodgondnoka, majd ezt követően 13 évig gondnoka volt. Felsorolni talán tudnám, de mégsem akarom mindazokat, melyeket az ő irányítása alatt elvégzett a gyülekezet. Talán csak egyet említek ezek közül, az 1995-ben befejeződött templomrenoválást ő szervezte, ő irányította. De ugyanúgy ügyelt a közösség lelki életének alakulására is. Amikor gyülekezetünk lelkészt választott, ő is ott volt azok között, akik felkutatták és meghallgatták a lehetséges jelölteket. Sinkovics Géza testvérünk boldog, kiegyensúlyozott életet élt. Soha nem volt a szélsőségek embere. Ezért is nagyon égető most hiánya. Hiányzik családjából, a gyülekezetből, a cserneyi focipálya széléről, de nem fog hiányozni hálás emlékezetünkéből.

Valahol olvastam: el kell búcsúznunk egymástól, hogy viszontláthassuk egymást. Most Krisztus urunk szilárd ígéretében bízva, abban a bizonyosságban búcsúzunk, hogy az elválás fájdalma jelentéktelen lesz a viszontlátás öröméhez képest. (Charles Dickens) Szerettei körében Isten igéjéből vigasztalódva, így búcsúztunk tőle: Béke legyen veled Testvérem!

Esperesi beszámoló

Rövid beszámolómat azzal kezdem, hogy az őszi folyamán nagyon sok örömdetes szép alkalmat és ünnepet tölthettünk együtt a testvérekkel. Augusztus végén a Lajoskomáromi Evangélikus Gyülekezet meghívására feleségemmel, Szarka Évával együtt a Kerekdő Evangélikus Óvoda munkatársaival és az Agape Szeretetszolgálat munkatársaival együtt munka- és szolgálati időszak kezdő csendes napokon vehettünk részt, ahol az egyházi alkalmazásba álló óvodapedagógusok felkészülését segítettük.

Majd szeptember első hétvégéjén szintén Lajoskomáromban Szemerei János püspök úrszolgálatával ünnepi Istentiszteleten hálát adtunk az Agape Otthon húszéves szolgálatáért, ez az alkalom egyben tanévnyitó istentiszteletként is szolgált, melyben Kerekdő Lajoskomáromi Evangélikus Óvoda gyermekei is szolgáltak. Még aznap délután Révfülöpön három napos vezetői továbbképzés kezdődött az esperesi kar számára.

Az ünnepi találkozásokat Oroszlányban folytattuk, ahol a hétvégén kettős jubileumra gyűltünk össze. Szeptember 15-én az 50 éves Oroszlányi Evangélikus Énekkart köszönthettük. Abban a megtiszteltetésben volt részem, hogy megnyithattam a gyülekezet és az énekkar történetét bemutató kiállítást, majd a megnyitó után, az énekkar jubileumi koncertjében gyönyörködhettem, ahol egyházkerületünk nyugalmazott püspöke, Ittész János hirdette Isten igéjét. Másnap délelőtt a közelmúlt föld-rengése által megrongálódott, ám az ünnepre kívül belül teljesen megszépült templom szentelésének istentiszteletén Szemerei János püspök úr hirdette Isten igéjét, Farkas Etelka helyi lelkésztestvérem és jómagam a liturgia szolgálatában vettünk részt.

A magával ragadó istentisztelet Johann Sebastian Bach kantátája tette felejthetetlenné.

Még aznap délután a fehérvárcsurgói gyülekezetben szolgáltam igehirdetéssel, ahol szintén a templom külső, belső renoválását követő hálaadó Istentiszteletet ünnepelte együtt a közösség. Az ünnepeksorozatnak még ezzel nem szakadt vége, hiszen Örökség és Ígéret címmel megrendezett jubileumi évét lezáró hálaadó Istentisztelettel a székesfehérvári evangélikusok is köszönetet mondhattak az egyházat megtartó és megújító úrnak 80 esztendő szép templomuk belső megújulásáért.

Ez alkalommal nemcsak a templom festése, mázolója történt meg, hanem egyházmegyei

segítséggel a Sándy Gyula építész által tervezett templom, új fa nyílászárókat kapott, a földemet is szigetelték, sőt az önkormányzat ajándékként megújulhatott a templom előtti tér is, melynek szép díszé lett a

gyülekezet körbelyegzőjéről mintázott Luther rózsza. A következő hétvégén az észtországi Jöhvi és Pühajõe gyülekezeteiben szolgáltam istentiszteleten.

Bővebb beszámolót erről számunk... oldalán olvashatnak" Északi testvéreinknél címmel.

Október 6-án, szombaton a Bocs alapítvány meghívására a Móri Zeneiskola dísztermében a gyermeknevelés és a Biblia kapcsolatáról tartottam előadást, melyhez kapcsolódóan a Katolikus Rádió munkatársai az eladásban elhangzott gondolatok háttéréről és személyes hitemről kérdeztek. (A műsor november 1-ig letehető

<http://hangtar.radio.hu/kossuth/#2012-10-11> a internetes címről)

Az esperesi feladatok azonban nemcsak ünnepi hétvégékből álltak, hanem szorgos hétközi munkából is. Az elmúlt nyáron sok személycserével járó változás volt egyházmegyéinkben. Nagy Gábor beosztott lelkész 10 hónapra a skóciai Glasgow városában tanul a Skót Egyház egyik gyülekezetében.

Ennek következtében az általa pásztorolt sári és nagyvelegi gyülekezetek lelkési állásait is be kellett tölteni. 2012. június 30-ig sári gyülekezetben ismét a Szarka házaspár végzi a helyettesítési szolgálatot. Nagyvelegen augusztus végéig Bence Győző ötödévfolyamos teológiai hallgató fog szolgálni, ez idő alatt a lelkési szolgálatokat Bakonycsernyéről a Szarka házaspár végzi majd. Az úrvacsorás istentiszteletek minden hónap utolsó vasárnapján lesznek. Bence Győző a hétvégeken tartózkodik Nagyvelegen, ekkor végzi a látogatás és a hit-tanórák szolgálatát is. Az ifjúsági órákat a három gyülekezet fiataljainak (Súr, Bakonycsernye, Nagyveleg) minden pénteken 17 órától Bakonycsernyén tartja.

Augusztustól Ihász Beatrix komáromi lelkésztestvérünk Orosházára távozott ezért a

komáromi lelkési hivatal vezetését az esperesi hivatal vette át. A vasárnaponkénti szolgálatok ellátásának megszervezése is rám hárult. Azonban nagy segítséget kaptam, első-sorban Ittész János püspök úrtól és Dr. Hafenschner Károly lelkész és Zahorecz Pál teológus testvéreinktől, valamint a gyülekezet másodfelügyelőjétől Gulyás Kornéltól. Hálás köszönet érte. Mindezek mellett a komáromi gyülekezet gazdálkodásának felülvizsgálatát is lefolytattuk, ebben Dr. Sasi Endréné egyházmegyei gazdasági vezetőnk volt segítségünkre, aki egy audit vizsgálat lefolytatását követően lehetővé tette, hogy a gyülekezet végrehajtsa azokat a szükséges intézkedéseket, melyekkel rentábilis működése helyreállhat. Ennek érdekében a gyülekezet helyiségeinek nagy légtérét csökkenteni kell, illetve az albéltetbe és más hasznosításra kiadott teremt hő-mennyiség mérővel kell felszerelni. Az október 15-én gyülekezetbe megérkező Veres József, volt halmágyi lelkésztestvérünk vezetésével a gyülekezet kidolgoz a városban lévő megszüntetésére alkalmas gyülekezetépítési és missziói tervet, mellyel a városban lévő ügynevezett rejtőzködő evangélikusok, és az Isten igéjére fogékony keresők megszólíthatók lesznek.

Közben, szeptember 15-től kezdődően Kapi Zoltán pusztavámi lelkész lemondott a móri leánygyülekezet pásztorlásáról. Ezért július 31-ig Kadlecik Zoltán, szákszendői beosztott lelkésztestvérünk, egyházmegyei missziói felelősünk kapott megbízást a móri gyülekezet gondozására.

A 2012. évi általános tisztújítás során nemcsak gyülekezetünk presbitériuma újult meg, hanem egyházmegyéink vezetése is. Egyházmegyei elnökségünk ismét megválasztásra került. Azonban az egyházkerületi választások során Mészáros Tamás elnöktársamat egyházkerületi felügyelővé választották, ezért ő lemondott hivataláról. Így új választást kell tartani. A megváltozott törvények értelmében a jelölés és a választás a presbitériumok feladata lesz majd. Ennek érdekében újabb presbitériumi gyűléseket tartottunk október 14-ig. November 9-én pénteken 17.00 órától egyházmegyei közgyűlést tartunk Bakonycsernyén, itt megtörténik a jelöltek bemutatkozása és a jelöltlista véglegesítése. Az új egyházmegyei felügyelő beiktatására várhatóan a tavaszi közgyűlésünk során kerülhet sor.

Szeptember végén egyházmegyéink missziói rendezvényt szervezett, melyben a pünkösdkor szokásos, ám most a Tatabányán megrendezett egyházkerületi missziói nap miatt elmaradt csendes napunkat pótoltuk. Erről jelen számunk... oldalán olvashatnak írást.

Északi testvéreinknél

Szeptember utolsó hetében, a Magyarországi Evangélikus Egyház népes delegációja északi nyelvrokonunkhoz, az észti evangélikusokhoz látogatott el, hogy ünnepi konferencián megemlékezzenek a finnugor lelkészek konferenciájának 75. évfordulójáról. A küldöttek kö-

zött foglalt helyet e sorok írója is. S most szívesen beszámol tapasztalatairól. Az észt nép már a 13. század első felében elveszítette szabadságát. Az országot több mint hét évszázadon keresztül a nagyhatalmak uralták. A 13-16. századig a német lovagrend, a 16-18. századig a svédek és a 18-20. századig az oroszok uralkodtak felettük. Az észtek kultúrája ezer szálon kötődik a nyugati civilizációhoz, az Észts országba érkező német földbirtokosok és a későbbi Svéd uralom hatására, a hitüket gyakorlók elsősorban evangélikus vallásúak. Am egyházi szertartásaikban, istentiszteletük liturgiájában jobban hasonlítanak a római katolikus egyházhoz. Az oroszok vallási és kulturális hatása, azok erőszakos terjesztése ellenére sem tudott mély nyomot hagyni az észt népben. Az észt gazdasági csoda receptje, valójában nem olyan nagy titok. Az országnak államadóssága nincs, külföldi vállalatokat illetve külföldi tőkét csak erős kontroll mellett engedtek be az országba. Az ország jelenlegi lakossága 1, 4 millió fő ebből, mintegy 20 %-nyi az orosz kisebbség. Ők, amíg az észt nyelvet el nem sajátítják szavazati joggal és útlevelemmel sem rendelkeznek. Észtország mára Európa leginkább elvilágiasodott országává lett.

A már említett konferenciát Észtország második legnagyobb városában, a szellemi központnak is számító 100 000-es lakosú Tartu városában rendezték meg, a szent Pál templom alagsorában kialakított konferencia központban. A konferencia témája: „Jézus Krisztus tegnap és ma és mindörökké ugyanaz.” Az egyház missziója a változó világban. A sok előadást tartalmazó konferencia feszített munkatempót kívánt, az első nap a finnugor népek rokonai szálainak felfedezéséről és az ennek nyomán kialakuló egyházi kapcsolatokról szólt Joób Olivér lelkész, majd az 1947 utáni, napjainkig terjedő olykor nagyon hűvös kapcsolatokról Paavo Kettunen finn professzor előadása szólt. Később az öt résztvevő egyház számolt be a jelen legfontosabb kihívásairól. A már említett finn, magyar, észt egyházak mellett a Romániai Evangélikus-Lutheránus egyház és az Oroszország területén élő Inkeri Evangélikus Lutheránus Egyház beszámolóit hangoztak el. Ez alkalommal a kisebb nyelvrokonaink nem képviseltették magukat a konferencián.

Két említésre érdemes mozzanatot emelnék ki az elhangzott beszámolókból. Az első az észt testvérek helyzete. Ők a gyülekezetek újjászervezésének idejét élik. Anyagi forrásaik a hívek adományain kívül, állami támogatásból, külföldi testvéregyházak segítségéből, valamint saját vállalkozásaikból tevődnek ki úgy hozzávetőlegesen ¼ rész tesz ki mindegyik összeg. Ez utóbbira két példát említek meg, az észt egyház bérházat építtetett, hogy annak bevételeiből támogathatja a kicsi gyülekezetek lelkészeinek fizetését. Így a konferencia résztvevői között volt olyan lelkész, aki 100 fős gyülekezetet pásztorolt. A konferenciánk ott-hont adó gyülekezet pedig az altemplomhoz kapcsolódó kolumbáriumot (urnatemetőt) létesített.

A másik példát az Inkeri egyház sokat szorongatott, de Urunk által mégis megtartott életéből és szolgálatából említem meg. Minden mai békében élő keresztyén számára példaként idézem Aleksei Aljoskin igazgató lelkész beszámolójának tanulságos részletét:

„Egyházunk szolgálatában voltak Isten Igéjének világosságában járó időszakok, amikor épülés és növekedés történt és az evangélium üzenetét sokfelé tudtuk továbbvinni. De voltak a halál árnyékának völgyében járó korszakok is, amikor az egyháztagok hitvallásuk miatt nehéz küzdelmeket, üldöztetést vagy akár halált szenvedtek. A hitükért szenvedők és a mártírok vére volt az a mag, amely kisarjadt és új szintre emelte egyházunkat.

1917 előtt az oroszországi evangélikus egyház sok áldással teli időszakot élhetett meg. Az egyház finn nyelvű szolgálata ekkor hatásosan hirdette az ígét Péterváron, a város környezetében és Karjalában. Nagy, több tízezer lelkes gyülekezetek működtek, zajlott a konfirmációs oktatás és a gyermekmunka. Az akkori idők tanúitól hallottak, az ő visszaemlékezéseik és fényképek emlékeztetnek erre az áldott és gyümölcsöző időszakra. Jó időszak volt ez, de már elmúlt. Ezután következett a szovjet államhatalom üldöztetése, amely minden keresztyént, így az evangélikus egyházat is érintette. Az elnyomó hatalom legszigorúbb lépései éppen a finn nyelvű inkeri népesség ellen irányultak. A lelkészeket letartóztatták és kivégezték, sok inkeri lakost küldtek Szibériába, Kazahsztánba és messze északra. Minden templomot bezártak vagy megsemmisítettek. Az épületeket moziká (Turo Lomonoszov), magtárrá (Kupanica) vagy állami és kulturális intézményekké alakították át (Szt. Mária, Szt. Mihály templom). Így az 1930-as években az inkeri egyház működése megszakadt. A Bibliában azt olvassuk: „ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben: ott vagyok közöttük”. A látható egyházat megsemmisítették, de a láthatatlan egyház, Isten népe életben maradt. Krisztus a Szentlélek által éltette a hívőket, akik megőrizték a szívükben az Ő szeretetét. Isten Szibériában és a Távol-Keleten, az Urálon és Kolimában is megőrizte a nyáját. 75 évig uralkodott az istentelenség és az ateizmus, de a mi Urunk és Megváltónk jelen volt egyházában a Szentlélek által. Igéjével táplálta népét, hiszen sok inkeribelinél volt otthon anyanyelvű – azaz finn nyelvű – evangélium vagy Biblia. Az anyák otthon kereszteszték gyermekeiket, a temetéseken liturgikus énekeket énekeltek és olvasták az evangéliumot. Mindezt azonban titokban kellett végezniük, hiszen börtönbüntetés is járhatott volna érte. De az egyház élt, és felkészült a szolgálatra, amely már nem csak az inkeribeli felé irányul, hanem a Volga mentén, az Urálon és a messzi vidékeken élő finnsági népek felé. Mt 28,18-20 alapján Jézus mondja: „Nekem adott minden hatalom mennyen és földön. Menjete el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak

és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” Ámen. Megváltónk mindig a jövőbe tekint. Oda küldi gyermekeit, ahol a népek a „halál árnyékának völgyében” élnek, Isten Igéje, az evangélium nélkül. A peresztrojkát követően Oroszországban is lehetőség nyílt Isten Igéjének hirdetésére nem csak a pétervári inkeribeli, hanem a mordvinok, komik, mariok, udmurto, hantik, manysik és más finnugor népek számára. (...) A finnországi egyházzal való testvérkapcsolat segítségével új templomok épülhettek és régieket újjítottunk fel. Áldott időszak vette kezdetét, amikor az evangélium hirdettetik a rokon népek között. Az inkeri egyháznak kb. 80 bejegyzett gyülekezete működik Oroszország-szerte, azokban a köztársaságokban is, ahol finnugor népek élnek. Az inkeri egyház a finnugor népek szolgálatára létrehozta az uráli egyházmegegyét. (...) Manapság az egyház széles körű munkát végez, betöltve Urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus parancsát: Menjete el és hirdessétek...

Az Urísten és a finn testvérgyülekezetek segítségével az egyháznak sikerült legyőznie sok nehéz problémát, amely az ateista propaganda éveiben gyökerezett. Nem csak a jó hírt hirdeti az egyház és viszi az evangéliumot Oroszország sokféle népe számára, hanem szociális munkát is végez a gyermekotthonokban és menedékhelyeken Viborgban, Szaranszkban, Péterváron és Karjalában.” (Fordította: Papp Kinga Marjatta) A továbbiakból azt is megtudtuk, hogy jelentős Bibliafordító munkát végeznek, hogy a már említett kis népekhez is eljuttassák az evangéliumot. Sok önkéntes munkás dolgozik Krisztus örömhírének továbbadásán, akik számára különböző gyülekezeti és egyházmegegyei képzéseket rendeznek. Az inkeri egyház beszámolója nagyon sokunkat megérintett. Pedig nincs benne nagy titok. Csak azt tették, amire mindannyiunk elhívást kaptunk. Mivel az üldöztetésben és a nyomorúságban állhatatosak voltak, ezért a békesség éveiben, a kegyelmi időben áldássá lettek sok nép számára.

A konferencia záró napjait a résztvevők, lelkészek, tábortól lelkészek és egyházi munkatársaink gyülekezeteknél töltötték, ahol a vasárnapi igehirdetés és liturgia szolgálatát végezték.

Szarka István

Magyar–finn ébredési napok Bakonycsernyén

Sátrak fehérlenek a bakonycsernyei evangélikus templom kertjében. Itt ünnepelték augusztus első hétvégéjén a gyülekezet tagjai a messzi északról és a környékről érkezett vendégeikkel az első magyar–finn ébredési napokat.

Finnországban több ébredési mozgalom is létezik. Az ébredési ünnep az úgynevezett „felébredtek” (körttik) rendszeres alkalmak. A mozgalom tagjai minden nyáron összejönnek, hogy megemlékezzenek az ébredés kialakulásáról, és imádkozzanak közösségükért, illetve az egész népért.

A „felébredtek” mozgalmának legismertebb alakja Paavo Ruotsalainen (1777–1852), akit parasztprofétának is neveznek. Ma az evangélikus egyház keretében működő mozgalomhoz egyaránt tartoznak lelkészek és laikus egyháztagok. „Az a szimpatikus bennünk, hogy tényleg az egyházban vannak. Ők a saját maguk kegyességével az egyházat akarják szolgálni” – fogalmaz Szarka István lelkész.

Finnországból jött az ötlet – meséli a szervező házigazda, Szarka István fejrakomáromi esperes.

– Amikor először jártam ott, elvittek egy ébredési ünnepre, ahol akkor talán húsz-ezer evangélikus volt együtt. És engem nem is a szám rendített meg, hanem az, hogy ha tűzött a nap, ha szakadt az eső, az emberek nagy része ott ült, és hallgatta az igehirdetéseket, énekeltek együtt, a kórus vezetésével. Katartikus, felemelő érzés volt – mondja.

Azóta kisebb-nagyobb csoportokkal több ilyen alkalmon is megfordult. A legutóbbi, Ouluban tartott rendezvényen gondolkodtak el azon, mi lenne, ha Magyarországon is megpróbálnának valami hasonlót. Persze nem tömegméretekben, hanem egy kicsit kisebb léptékben.

Ugyanakkor a magyar–finn ébredési napok a bakonycsernyei és a nivalai gyülekezet több mint húsz éve fennálló partnerkapcsolatának az ünnepe is. Ezért az első programpont az emlékezés és a hálaadás alkalmak voltak. Meghívást kaptak rá az egykori cserediákok, akik akár Bakonycsernyén finn ösztöndíjasként, akár Finnországban magyar diákként töltöttek – általában két szemesztert – egy-egy főiskolán vagy középiskolában, egy kis nyelvet, kul-

túrát tanulva.

Mottóként a szervezők a Római levél 1. fejezetének 12. versét választották: „Bátorodjunk meg egymás hite által.” Ennek jegyében zajlott a hétvége egész programja, amelyet – a „felébredtek” hagyományainak megfelelően – az igeorientáltság és az egyszerűség jellemezte. A templom mellett felállított sátrak alatt gyűltek össze a résztvevők az igei alkalmakra, az úgynevezett seuratokra. A fő témához kapcsolódó bibliai textusokat meghívott előadók – többek között a bakonycsernyei gyülekezetben szolgáló Zászkaliczky Péter nyugdíjas lelkész és Bence Imre, a Budai Egyházmegye esperese –, valamint a finn Heikki Hurskainen magyarázták. A tolmácsolás feladatát Pap Kinga Marjatta, egyházunk országos irodája ökumenikus és külügyi osztályának munkatársa látta el.

Szombaton este közös koncertet adott a házigazda közösség Örömhír kórusa és a nivalai gyülekezet énekkara és fúvósszextette. A finn vendég zenészek a vasárnap délelőtti istentiszteleteken is aktív szerepet vállaltak.

A sári evangélikus templomban augusztus 5-én délelőtt Martti Viljanen lelkész hirdette Isten ígését Róm 1,12 alapján. „A nyelvrokonságnál is erősebb kötelék közös evangélikus hitünk – emelte ki –, mert ezáltal sokkal inkább érezzük, hogy testvérei vagyunk egymásnak.”

A bakonycsernyei istentiszteleten Szemerei János, a Nyugati (Dunántúli) Egyházkerület püspöke szolgált.

– Aki felfedezi, hogy Isten munkálkodik az övétől eltérő környezetben, az övétől eltérő szokások, gyakorlatok között is, annak a figyelme előbb-utóbb a keretektől a lényeg felé, Isten munkája felé fordul. Mert valóban az a tapasztalatunk, hogy ő munkálkodik. Megragad és átforgat embereket. Elveszi a félelmet, megerősít és megújít. Átrendezi a belső fontossági sorrendünket, békességgel ajándékozik meg. Még a reménytelenségben is távlatot, kapaszkodót kínál – fogalmazott prédikációjában

az egyházkerület lelkészi vezetője.

A testvéri közösség építésén túl más pozitív tapasztalatokat is átéltek a résztvevők. Szarka István és felesége, Éva örömmel meséli, milyen jó hatása lett az alkalomnak a gyülekezetre.

– Voltak kétségeim, őszintén megmondom, azzal kapcsolatban, fog-e ez itt működni, át lehet-e ültetni Magyarországra az uborkaszézon kellős közepén, amikor mindenki nyaral vagy arat – mondja a szervező lelkész. – De csoda történt velünk: nagyon sok segítőt kaptunk, mindenki átértézte a feladat komolyságát, nagyságát. Felsorakozott a rendezvény mögött a gyülekezet. Olyan összefogás volt, amelyet már régen nem tapasztaltam. Ez az egyik hozadéka. A másik pedig az – és ez a lényeg –, hogy igehirdetéseket hallgathattunk, nem is akármilyeneket.

Lesz-e folytatás? Szarka Istvánék szeretnék hagyományt teremteni: az ébredési napok alatt gyűjtött adományokkal is a következő találkozó létrejöttét akarják támogatni. Sőt, amint mondta, már néhány finn lelkész is jelezte, hogy szívesen csatlakozna a magyarországi ébredési napok közösségéhez.

Adámi Mária

(Részlet Zászkaliczky Péter igehirdetéséből)

A finn–magyar ébredési napok összefoglaló üzenete olvasható így a meghívón és hetilapunkban, az Evangélikus Életben is: „Bátorodjunk meg egymás hite által!” Ez a célja ennek a találkozásnak. S ha ez megtörténik, akkor ez a találkozó bennünket tovább kísérő áldása lesz.

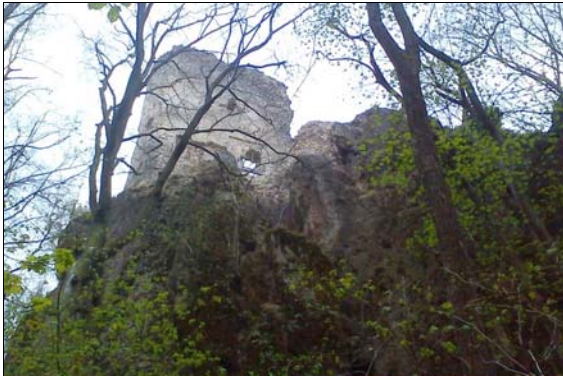
Ezért az áldásért vágyakozik Pál apostol Rómába utazni. A római gyülekezetet nem Pál apostol alapította. Oda sok más helyről érkeztek keresztyének, Jézus Krisztust megismert és őt követni kezdő emberek. Hiszen Róma a hatalmas Római Birodalom fővárosa volt, ahova sokan eljutottak. (...)

A találkozások célja és áldása ez: megbátorodni egymás hite által. Két évezrede Rómában, ma és holnap Súrón és Bakonycsernyén. A hitet kölcsönösen bátorító és erősítő találkozás után vágyott Pál apostol egykor, hitünket kölcsönösen bátorító és erősítő találkozássá lehet ez a mostani alkalom is. És mint egykor, ma is csak abban a tudatban, hogy gyengék is erősíthetik egymást.

Kirándulás Bátorkő várához

Április 15-én a Férfikör családi kirándulást szervezett Bátorkő várához, mely Tés és Várpalota közötti erdőben található.

Autóinkat a Várpalotára vezető fennsíkon a Kopasz Hallgatón hátrahagyva indultunk neki 20-25 fős kis csapatunkkal az erdei ösvénynek. Bár közel van Bakonycsernyéhez, mégis ismeretlen volt számunkra ez az erdő, ez a várrom. Túravezetőnk Szabó János volt az egyedüli, aki már járt ott, így nagy felfedezés volt mindannyiunknak az erdők sűrűjében megbúvó Bátorkő vár.

A várról dióhéjban csak annyit, hogy egy 3 emeletes torony tulajdonképpen, amely egykoron is csak DNy-felől volt megközelíthető felvonó híddal. 1326-ban említik először az oklevelek, amikor a Csákok birtokokat cseréltek Károly Róbert Királlyal. A török hódoltság idején elpusztult a vár, azután kapta a Pusztapalota nevet. Mátyás király vadászatai alkalmával gyakran látogatta.

A vár alatt letáboroztunk, tüzet raktunk és szalonát sütöttünk. Alkalmunk nyílt baráti és testvéri beszélgetésekre és jó volt látni a gyermekek felszabadult örömet és játékát. A bátrabbak felkapaszkodtak a vár felé vezető sziklákra és onnan gyönyörködtek a kilátásban. A hosszú túra megmozgatta minden porcikánkat. Estére jóleső fáradtsággal érkeztünk otthonainkba feltöltődve, élményekkel gazdagodva.

A férfikör évadnyitó alkalmá:
2012. November 18. 15.00

Cuha-völgyi kirándulás

Pünkösdhétfőn nagy örömkre sokan meghallották a hívó hangot és mintegy 70-en indultunk el Zirc-re, ahonnan a milleniumi vasútvonalon utaztunk 3 alagúton át Vinyéig. A rövid vonatkozás után az Eszterházy család egykori fűrésüzeme mellett haladtunk el és az erdei tanösvényen folytattuk utunkat.

A patak völgyében haladva sokszor kellett kisebb vízfolyásokon átsétálnunk, amelyek izgalmassá tették továbbhaladásunkat és lehetőséget kínáltak arra is, hogy néhányan közelebről is megismerkedhessenek a Cuha-patak és annak vizével.

Egy szép tágas völgyrészben letáboroztunk, tüzet gyújtottunk, majd keresztet ácsoltunk, melyet felállítva erdei kápolnánk ideális helyet kínált egy erdei istentiszteletre. Utunk elején lelkészünk egy-egy igét ajándékozott nekünk. Az áhítaton lehetőséget kaptunk, hogy egymással is megosszuk a kapott igéket és személyes gondolatainkat. Jókedvünket és Istent dicsérő énekünket még a hangos és durva beszédű fiatalok sem tudták elrontani.

A gyermekeknek sok csodát kínált a természet. A csörgedező patak, a meredek szirtek, a vasúti sínek, mind-mind felfedező útra indították őket.

Az erdei pihenőhelyen kialakított szalonnasütőnél fogyaszthattuk el mindazt, amit otthonról magunkkal hoztunk. Délután volt, mikor újra felkerekedtünk, hogy eljussunk a Porvai vasútállomásra.

A jó levegő, a testmozgás és az élmények mindannyiunkra a jóleső fáradtság érzését helyezték. Az állomáson, míg várakoztunk a vonatra volt időnk kipihenni is magunkat. Akik velünk tartottak, többen is kérdezték, mikor lesz a következő kirándulás? Reméljük ősszel is találkozunk.

ÁLLANDÓ ALKALMAINK**Istentisztelet:**

Minden vasárnap Súron 9.00, Bakonycsernyén 10.30. Nagyvelegen 11.00
Úrvacsora: Bakonycsernyén, Súron minden hónap első vasárnapján,
Nagyvelegen a hónap utolsó vasárnapján.

Szórvány istentisztelet:

Minden hónap első vasárnapján: Bodajkon 15.00, Ácsteszerén 16.30

Bibliaórák:

Kedden a Béke-telepen 15.00

Csütörtökön a lelkeszi hivatalban 15.00.

Kedden, Súron 17.00

Énekkari próbák:

Örömhír kórus: hétfőn 18.00

Ifi órák

Konfirmációi oktatás Bakonycsernye: péntek 16.00

Kis ifi Bakonycsernye-Súr-Nagyveleg: péntek: 17.00

Nagy ifi Bakonycsernye: péntek, 18.30

Fiatalkorúak beszélgető köre

Minden hónap 3. szombatján du. 14.00 órakor

Férfikör

Minden hónap 3. vasárnapján du. 15.00 órakor

RENDKÍVÜLI ALKALMAINK**Reformációi istentiszteletek október 31-én:**

Bakonycsernye 17.00

Súr 16.00

Nagyveleg: 11 óra

**Halottak napi temetői istentiszteletek
november 1-én:**

Bakonycsernye Véhony 11.00 óra

Bakonycsernye Brezova: 14.00

Súr evangélikus temető: 14.00

Nagyveleg: 14.00

**Hivatali idő: bejelentkezés alapján
az alábbi telefonszámokon:**

Esperesi Hivatal: 22/ 592 000

Szarka István: +36 981 59 23

Szarka Éva: +36 20 770 3008

Bence Győző: +36 208243055

ANYAKÖNYVI HÍREK**A KERESZTSÉG SZENTSÉGÉBEN RÉSZESÜLTEK**

- ✚ Vári Dominik- Vári Szabolcs és Nagy Beatrix
- ✚ Csernyin Blanka- ifj. Csernyin Sándor és Rencz Zsuzsanna
- ✚ Hagymási Eszter- Hagymási István és Novák Ildikó
- ✚ Szabó László- Szabó László és Kerekes Enikő
- ✚ Szabó Norbert- Szabó László és Kerekes Enikő
- ✚ Török Jázmin-Török István és Királyvári Nóra
- ✚ Bödő Blanka- Bödő István és Abonyi Szilvia
- ✚ Imrő Zoltán- Imrő Zoltán és Pálincás Katalin
- ✚ Varga Luca Hanga- Varga Péter és Imrő Zsuzsanna
- ✚ Varga Adél Valéria-Varga Péter és Jánosi Ildikó
- ✚ Varga Péter felnőtt
- ✚ Varga Balázs felnőtt

- ✚ Willmek Kata- Willmek Ferenc és Klujber Katalin
- ✚ Adedeji Áron Michael- Femi Michael Adedeji és Kovács Valéria
- ✚ Skrabák Paulics Panka- Skrabák Zoltán és Paulics Petra
- ✚ Jánosi Lóránt István- Jánosi Tibor és Simek Erika
- ✚ Dreska Roland Balázs- Dreska Balázs és Papp Ágnes
- ✚ Skrabák Nóra- Skrabák Ferenc és Zilahi Anita
- ✚ Tóth Petra- Tóth Zsolt és Vass Anita
- ✚ Nagy Bianka- Nagy Attila és Vendégh Gizella
- ✚ Ábele Emma- Ábele Tamás és Rapali Éva
- ✚ Szvitek Balázs Tamás- Szvitek Tamás és Imre Andrea
- ✚ András Krisztofer- András István és Fábrián Andrea
- ✚ Ruzsinszky Martin Ruzsinszky Zoltán és Dénes Katalin gyermeke

HÁZASSÁGOT KÖTÖTTEK

Vári Balázs és Fehérváry Zsanett

Dr. Kovács Péter és Dr. Kalincsák Judit

Varga Péter és Jánosi Ildikó

Török József és Hullám Nikolett

Bariska Tamás és Andrejka Valéria

Soós Attila és Andocsi Bernadett Székesfehérváron

Baglyas István és Tóth Zsuzsanna

**A FELTÁMADÁS REMÉNYSÉGÉBEN
KÍSÉRTÜK UTOLSÓ FÖLDI ÚTJÁRA**

Bakonycsernyén:

- ✚ Szok Mihályné 82
- ✚ Surányi Ádám 22
- ✚ Szluka Jánosné 90
- ✚ Horváth Károly 84
- ✚ Vizauer Dezső 45
- ✚ Simek Imre 48
- ✚ Szok Istvánné 69
- ✚ Mekota Jánosné 90
- ✚ Szarka Sándorné 75
- ✚ Nyemcsék János 54
- ✚ Sente Gábor 59
- ✚ Tujner Károly 68
- ✚ Mogyorósi Ferenc 82
- ✚ Szatmári Józsefné 67
- ✚ Sinkovics Géza 73
- ✚ Notha Mihályné 81
- ✚ Kalincsák József testvérünket 83 éves korában

*Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg,
mert megnyugosznak fáradozásaikból, és cselekedeteik követik őket*

A Bakonycsernyei Evangélikus Egyházközség
kiadványa

Bakonycsernye Dózsa Gy. u. 1

Tel/Fax: 22-592-000

Mobil: 06-20-9815923; 06-20-770 3008

Email: istvan.szarka@lutheran.hu

Felelős kiadó: Szarka István esperes

Számítógépes szerkesztés: Csernyin Sándor

Email: csernyin@freemail.hu

Web cím: <http://bakonycsernye.lutheran.hu>